

"בטח בה' ועשה טוב, שכן ארצה אמונה"
(תהילים ל"ז). ["רעה" - לשון מרעה].

ומרן המשגיח הגה"צ רבינו יחזקאל הלוי לוינשטיין זצוק"ל, היה מבאר את המילים "רעה אמונה"! שצריך תמיד האדם לרעות במרעה האמונה, כמו הגדיים במרעה העשב, שזה מקור חיותם.

כל מי שחי במחיצת מרן המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל לה"ה, [שנפטר בתאריך י"ח אדר תשל"ד], יכול להעיד עליו, כי הוא חי במרעה האמונה, כגדי הגמול עלי אמו, וכל צעד וצעד בשנות חייו היה באמונה החושית, כאחד שממשש בידיו את האמונה הממשית, וזאת העדות שהעיד עליו מרן בעל החזון איש זיע"א, שהגדירו בגדר **"ידי אמונה"**! **משום שהוא ממשש את האמונה** ביציאת מצרים, והניסים הגדולים המפורסמים, בקריעת ים סוף, וכן הלאה, כידוע ענין האמונה היתה מרכז עבודתו, והוא עמל להמחיש את האמונה ע"י כוח הצירוף. וע"י שינון בפיו. **"יציאת מצרים"**. הוא עצמו היה גם עושה פעולות, לחוש את קריעת ים סוף, ויציאת מצרים, כשהיה בחדרו שלמעלה, בעזרת נשים של ישיבת פוניבז', הזיז את הספסלים, ואמר כאן היו חומות המים, וכאן אנו עוברים את הים. וגם הדגים במכות, איך הם היו, שכאן היו בהמות של יהודים, וכאן לא.

[כך העיד עליו הגאון הגדול רבי חיים ברמן שליט"א].

פעם הלך מרן המשגיח יחד עם אבינו מורנו ורבנו תלמידי רבי משה ברנשטיין זצ"ל, לביתו, ואז הוא אמר רבינו יונה אומר, הוזהרנו לזכור את ה' בכל עת, האם אני מקיים את זה?! היה פעם מעשה נפלא, באחד מרבני ישיבת פוניבז' בבני ברק, שסיפר:

בוקר אחד, כאשר נכנס להיכל הישיבה לקראת תפילת שחרית, הורה לו ראש הישיבה, מרן הגאון רבי דוד פוברסקי זצ"ל, באצבעו שיתקרב אליו.

לפליאתו, כשניגש אל ראש הישיבה שמעו אומר כביכול לעצמו: "אוחזת בי צמרמורת... אוחזת בי צמרמורת...!"

התלמיד נבהל כהוגן. "קרה משהו?" שאל את רבו בבהלה. "אולי ראש הישיבה אינו חש בטוב?" הוסיף לשאול בחשש.

רבי דוד השתיקו באצבע על שפת פיו, ואמר לו: "תקשיב לרגע מה אני שומע מחדרו של המשגיח".

כשהשקט השתרר בהיכל הישיבה, נשמע לפתע קול נעים מחדרו של המשגיח, הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל. הקול בקע ועלה בנעימות מופלאה, בעודו אומר 'אז ישר', בנגינה.

"בכל מילה שלו", מספר התלמיד, "חשנו את ה'שמחה הגדולה והנעימה' בהן יש לומר את 'שירת הים'!"

"אני מקבל צמרמורת", אמר מרן רבי דוד זצ"ל, "מלהוכח, כיצד יהודי יכול לומר בכזו צורה מרוממת את 'שירת הים'!". ולהגיע למדרגה גבוהה זו באמונה.

והיה המשגיח מקפיד, על אמירת עזרת אבותינו במתינות, כמונה מעות, היה אומר: ממצרים גאלתנו, ומבית עבדים פדיתנו, כל בכוריהם הרגת, ובכורך גאלת וכו', וכו', ופעם כשהחזן מיהר בתפילה בעזרת אבותינו, הוא קרא לו, ואמר, כל התרופה של חולשת זקנותי מתרפאת ב"עזרת", ואתה היום גנבת את תרופותי.

כתב הרמב"ן, בסוף פ' בא, ומן הניסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בניסים הנסתרים, שהם יסוד התורה כולה, שאין לאדם חלק בתורת מרע"ה, עד שנאמין שכל דברינו ומקרינו כולם ניסים, אין בהם טבע, ומנהגו של עולם, והכל בגזירת עליון? היה משנן וחוזר על זה ללא הרף, ומחזיר לכולם שיש ניסים נסתרים, ואין בהם טבע.

וכשהגה"צ רבי דן סגל שליט"א, למד קודם בישיבת קול תורה, ורביתיו עודדוהו לעבור לשיבת פוניבז', כדי לשמוע שיחות ממרן המשגיח זיע"א, וכשחזר, ופגש במשגיח ישיבת קול תורה, הגה"צ רבי גדלי' אייזמן זצ"ל, שאלו רבי גדלי' המשגיח, נו, כמה פעמים כבר שמעת, את "מן הנסים" של הרמב"ן?

כך היה מחדיר עמוק בקרב תלמידיו כי כל מה שנראה טבע, הוא רק נס נסתר!

מרן המשגיח זצ"ל היה מחדיר בלב שומעיו את האמונה כמסמרות בלב, לראות הכל בחוש.

והיה אומר, מה הוא האדם? כתוב "ויפח באפיו נשמת חיים", אם כן ואיך זה שהאדם יכול לחיות, ולנשום, שבעים, שמונים, ויותר שנים, ועבודת הלב היא מליונים פעמים, בלי מספר, איך זאת? ומה זה הגידים והעצמות, מבשר ודם, והם לא מתרבים, הנה צנורות עשויות מברזל, אחר כמה שנים כבר מתרבים, באיזה כוח האדם הולך, ובאיזה כוח העיניים רואות? ובאיזה כוח השמיעה, שהאזניים שומעות, וכן הלאה, והלאה, כיצד מתעכל המזון בתוך גופו של האדם, מי מפריד את כוח המזון, וכוח החיוני עד שיבא פנימה זך ונקי, ומי ברא בגוף שיני שיש, לחתוך את המזון, וכן ההשגחה הפרטית בבריאות האדם, כמו שאנו מברכים בברכת "אשר יצר את האדם בחכמה", והיה מעורר שלפעמים מוצאים אבנים בכליות, ותמה, איך זה שאחרי שבעים ושמונים שנה, לפעמים כן מוצאים אבנים, ונעשה מהאוכל אבנים, וקודם לא. והרי כשמבשלים בכלים, זה כן נעשה אבנים, אלא הכל גורם רק החטא, וצריך להרגיש בטובות השי"ת על האדם, ולומר "מבשרי אחזה אליו"! והוא הבעל בית, המנהיג את האדם, ונוטע אוזן ויוצר עין.

וכך היה איש האמונה, עומד ודורש, ומכה על הסטנדר, כמלאך מן השמים, הזועק "ראו יש בורא ומנהיג לעולם!"

ופעם אחת כשבא אליו המשגיח הגה"צ רבי שלמה וולבה זצ"ל, ושאל מה לומר לפני התלמידים? זעק ואמר, תאמר להם שידעו ויכירו, שיש בורא

וזו היתה עובדתו המתמדת, להזכיר בורא עולם. אבינו מורנו הצדיק רבי משה בנימין ברנשטיין זלה"ה, אמר לנו כשעוד היינו ילדים, בואו לשבת בספסלי הישיבה בפוניבז' בזמן שיחותיו, בלילות ש"ק ומוצש"ק, לראות ולשמוע, אפילו בלי להבין את עומק שיחותיו, רק לראות איך שהוא דופק בסטנדר, וזועק **הכל מבורא עולם, הכל בגזירת עליון!** וכך תחדור האמונה ללבכם שיש בורא עולם!

הגה"צ רבי מאיר מינץ זצ"ל, מחשובי תלמידי ישיבת מיר, מתלמידיו, וראש ישיבה במונסי שבארה"ב, גלה עם תלמידי הישיבה, מהעירייה מיר לעבר ליטא בתקופת המלחמה, גם תלמידי ישיבה נוספים עם רבותיהם גלו לוילנא שבליטא, ביקש רבי מאיר מינץ זצ"ל מידיד בישיבה אחרת, להכנס להיכל הישיבה בגלותה ולשמוע שיחה ממרן זצ"ל, הוא נענה לו וכנס לשמוע את השיחה.

לאחר השיחה אמר לו הידיד, אני לא מבין מדוע הוא צריך לחזור כל הזמן בשיחה ולזעוק ולהכריז שיש בורא עולם, מה אני לא יודע שיש בורא עולם?

לאחר המלחמה פגש רבי מאיר ידיד זה באמריקה, כשהוא נטול כיפה, ומחללל ר"ל ש"ק. אמר לו רבי מאיר, עכשיו אני מבין וקולט מדוע עומד המשגיח ומשנן, ומכריז שיש בורא עולם? כי מי שאמונתו חזקה, לא בועט בזמן הנסיון, בבורא עולם! ותלמידי ישיבתנו יודעים בס"ד לעמוד בנסיונות, אפילו באמריקה.

וזה היה מרן הגה"צ רבי יחזקאל לווינשטיין זצוק"ל ששישים שנה עמד וחינך באמונה והעמיד רבבות תלמידים באמונה ויראת שמים טהורה.

והיה מזכיר את הכתוב "והחי יתן אל לבו", כי מי שלבו חי יתן אל לבו!

וכך הספידוהו המספידים, מתפילותיו ראינו שיש בורא עולם! בשיחותיו הרגשנו את יציאת מצרים, וקריעת ים סוף, ואכילת מן במדבר שומם, ואפשר לומר כי נסתלק מעמנו אחרון יוצאי מצרים, ומי שחי את המשכן והמקדש.